

The man who can be my one and only happiness

1

• On a drab, you came with a smile •

"ฉันจะบ้่าตาย แกรู้ใหม่ว่าการที่แกล้งของผิดทั้งที่เซลล์ส่งใบเสนอราคา มาให้แล้ว โรงแรมจะต้องเสียหายก็แสนกล้าน ฉันบอกแกเป็นรอบที่ร้อยแล้ว ไซ้ใหมพีซ"

"..."

"ยังทำหน้าละห้อยอยู่อีก อย่าให้ฉันโมโหไปมากกว่านี้ได้ใหมยะ!" เธอเน้นเสียงในประโยคสุดท้าย ก่อนโยนกระดาษบีกหนาลงบนโต๊ะที่ถ้าหาก โยนแรงมากกว่านี้คงหนีไม่พ้นโดนใบหน้าของผมนั่น"

"ครับ...ทราบแล้ว" นั่นทำให้ต้องพยักหน้ารับ จ้อยสนิทคล้ายคนหมดแรง ผมไม่ได้ตั้งใจทำท่าทางเอื่อยเอื่อยใส่พี่ลูกแก้ว ฐึซึ่งเชื่อว่าคุณหัวหน้าแผนก ต้องไม่ชอบท่าทีของผม ทว่า...ระหว่างก้มหน้ายอมรับชะตากรรม กับลาออก แล้วเดินทางบริษัทฝึกงานที่ใหม่ เชื่อเถอะว่าคนอย่างพีซไม่มีทางเลือกตัวเลือก ที่สอง

นักศึกษาชั้นปีสุดท้ายไม่ได้มีทางเลือกมากนัก คิดว่าใครหลายคนก็รู้ว่าการเรื่องมากเปลี่ยนที่ฝึกงานบ่อยๆ นั้นเป็นสิ่งที่ไม่ควรทำ ยิ่งเป็นผผด้วยแล้ว ความอดทนเท่านั้นที่เป็นทางออก ทนให้คุ้มกับที่คุณท่านผู้เป็นเจ้าของโรงแรม เมตตารับเข้ามา ก็แค่นั้น

"ถ้าทราบแล้วก็ต้องทำงานให้ดี อย่าสะเพร่า อย่าปล่อยให้งานเสียหาย แบบนี้อีก เพราะมันไม่ได้เสียที่แกคนเดียว"

"..."

"แต่เสียกันทั้งโรงแรม"

ประโยคเมื่อครู่ส่งผลให้ผมต้องขบฟันแน่น ขณะเดียวกันลิวส์คนสำคัญ
ของฟู้ดแบร์ก็ถอยห่างออกไปด้านข้าง วางมือข้างหนึ่งบนโต๊ะทำงาน
ฟู้ดแบร์ และอีกข้าง...บนไหล่ของผม

"เข้าใจไหมจะ เพื่อนฟิช"

เสียงในหัวงความคิดผุดขึ้นสั้นๆ มันบอกให้ผมเดินหนีกลับไปนั่งที่
โต๊ะทำงาน ทว่าเพราะผมเคยทำ และผลลัพธ์ที่ได้ไม่ค่อยดีเท่าไร หน่วยชีวิต
ที่เล็กที่สุดในโรงแรมจึงทำได้แค่นั่งรอจนกว่าไฟร็อนๆ บนตัวฟู้ดแบร์จะ
ดับมอดลง

"กลับไปทำงานซะไป แล้วอย่าคิดมากกับคำตาของฉันล่ะ ฉันแค่มโหที่
โดนคุณท่านตำหนิมา"

เป็นอย่างนี้ทุกที มโหอะไรตอนไหน ลงกับน้อยหน้าไม่ได้ก็เอามาลง
กับผม ดูเป็นการทำงานที่ไม่มีความสุขสุดๆ เลยใช้ใหม่ คุณคิดถูก มันน่า
ปวดหัวทุกครั้งทีพอต่อว่ากันจนพอใจ ฟู้ดแบร์ก็ทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น
บอกผมว่าอย่าตีใจอะไรกับคำพูดของเธอ

เคยพยายามไม่คิดอะไรอยู่ช่วงหนึ่งครับ แต่ว่า...น้ำหยดลงหินทุกวัน
หินมันยังกร่อน นับประสาอะไรกับใจของคนล่ะ หนีกลับหอในเวลางานก็ไม่ได้
กลับไปหาพ่อแม่ที่ชลบุรีบ่อยๆ ก็ไม่ได้ ชีวิตคนกรุงนี่ต้องเครียดทุกวันเลยเธอ

ผมแอบผ่อนลมหายใจหนักๆ ขณะลดตัวนั่งลงตรงโต๊ะทำงาน เอื้อมมือ
เปิดคอมพิวเตอร์ที่พักหน้าจอไว้ แล้วเปิดไฟทำงานที่ต้องแก้ไขขึ้นมาอีกครั้ง
พลิกตัวเพิ่มเล่มใหญ่ที่พิมพ์รายการสั่งซื้อเอาไว้ระหว่างที่แก้ไปด้วยพร้อมกัน

น่าเบื่อ...ชีวิตของผม มันแสนน่าเบื่อ ไร้สีสัน ไร้เรื่องตื่นเต้นใดๆ...บ้าเอ๊ย
นี่ไง สองหน้าสุดท้ายที่ผมก็ขอมูลผิดไป ผมเขียนใส่โพสติดไว้ แต่มันดันหล่น
อยู่ใต้เบ้นพิมพ์ เลยจำไม่ได้ว่าต้องใส่รายการพวกนี้ไปด้วย พรึกขี้หนูสิบ
กิโลกรัม ไข่ไก่เบอร์ศูนย์สี่สิบโหล เนยสด...

แอบเห็นฟู้ดแบร์กำลังไหว้วานให้น้อยหน้าลงไปซื้อกาแฟตรงชั้นลิบบี้

ผมเลยรีบหยิบแผ่นกระดาษขึ้นมาขยำและทิ้งลงถังขยะก่อนที่คุณหัวหน้า จะเบนสายตากลับมา เดียวนะ เนยสดแล้วอะไรต่อ ตรงนี้ผมจดกันลื้มมาแล้ว แต่หากระดาษที่ว่านั้นไม่เจอ ที่เอาทิ้งไปแน่นอนว่าไม่ใช่ หรือจะลื้มไว้ที่ห้องน้ำ ตอนพักกลางวัน...

"คุณพีซครับ"

ฮะ...

"พอดีคุณพีซลื้มกระดาษไว้ที่ชั้นลิบสอง กลัวว่าจะส่งงานไม่ทัน เลยเอา ลิสตีลีนคำมาให้ครับ"

ไ้บ้ำพีซชช

ผมวาดยิ้มแห่งระหว่งที่ถอนสายตาดูจากจอคอมพิวเตอร์ ย้ายไปที่ ริมฝีปากอิมเนื้อซึ่งแต่้มรอยยิ้มเอาไว้เช่นกัน ทว่ารอยยิ้มของเขา...เหมือนกำลัง ขำกับความขี้ลื้มครั้งที่ลื้มของผมนั้นแหละ

ในงานที่ผมใส่ผิดสองหน้าสุดท้ายเป็นรายการวัตถุดิบของบุคกลางชั้น ลิบสอง ชั้นที่เป็นพื้นที่สำหรับห้องจัดเลี้ยง สถานบันึงถูกกฎหมาย ภัตตาคาร อีกรั้งสปาแผนไทย เรื่องของชั้นลิบสองถือเป็นเรื่องใหญ่เกินกว่าที่เด็กฝึกงาน จะสามารถจัดการได้ และเดิมที่หน้าทีนี้เป็นของน้อยหน้าด้วยซ้ำ แต่ทำไมหวย ถึงมาออกที่ผมนักก็ไม่รู้

"แต่ลิสตีลีนคำต้องส่งฟรุ้งนี้ไม่ใช่เหรอครับ ทำไมคุณพีซถึงรีบเอารายการ วันนี้นะ"

จะให้ผมตอบเขายังไงดีเนี่ย...ปกติถ้าจะสั่งซื้อของต้องรอคุณท่าน เซ็นอนุมัติก่อนนะครับ แต่หลายครั้งที่ลูกแก้วมักจะชอบทำงานโดยไม่รอให้ คุณท่านรับทราบก่อน อย่างเช่นงานนี้ที่ลูกแก้วบอกว่าคุณท่านไม่มีปัญหาเรื่อง เซ็นงานก่อนหรือหลัง ท่านไว้ใจ แต่ไม่ทำงานพลาดก็พอ สุดท้ายพอผิดพลาด นอกจากผมโดนว่า คุณเซฟยังต้องลำบากเอางานมาให้ผมถึงชั้นสาม

ไม่ยากให้เซฟลงมา ไม่ยากให้เราเจอกัน...

"ฮุย มาหาพีซอีกแล้วเหรอคะเซฟ ขนาดอยู่ห่างกันตั้งเก้าชั้นนะคะเนี่ย"

และไม่อยากได้ยินเสียงแซวของน้อยหน้าที่เพิ่งเดินกลับมาพร้อมแก้ว

กาแพนี่เลยสักนิด

นี่ไง เหตุผลหลักที่ทำให้เราต้องบ่นตัวเองในใจสิบครั้ง ไม่ได้รู้จักกับเซฟ เป็นการส่วนตัวหรอกครับ แต่มักโดนล้อว่าแอบก๊อกรับบอยๆ ระหว่างผมกับเขา ใช้คำว่าเพื่อนร่วมงานยังไม่รู้ว่าใกล้ชิดถึงค่านีรีเปล่า แม่ไ้คำที่ว่าจะดูเบสิกมาก ก็เถอะนะ

เรื่องมันเกิดในสัปดาห์แรกของการฝึกงาน วันนั้นคือวันเร่งรีบ กว่าที่จะเรียกแท็กซี่ได้ก็ปาไปครึ่งชั่วโมง แถมพอขึ้นไปแล้ว คุณแท็กซี่ก็ดันเอารถไปจับกันรถคันข้างหน้าเข้าเต็มๆ เลยต้องขอลงมาเรียกรถคันใหม่อย่างช่วยไม่ได้แล้ว ไม่รู้ว่าเพราะโชคชะตาหรืออะไรกันแน่ คุณเซฟดันขับรถมาจอดตรงจุดที่ผมยืนแบบพอดีพอดี กำลังลุ้นให้เรื่องราวเป็นเหมือนในละครอยู่ใช้ไหม สมหวังกันได้เลย เซฟเห็นผมใส่ชุดพนักงานโรงแรมเลยชวนขึ้นรถมาด้วยกัน หลังจากนั้นพอเรื่องถึงหูคนรอบตัว ผมก็ถูกใครต่อใครแต่งตั้งให้เป็นเด็กของเซฟมาตลอด

แะกๆ มันก็มีปฏิเสดเสียงแข็งนั่นแหละ ในเมื่อความจริงไม่ใช่อย่างที่เซฟพูดกันนี่ แต่พอโดนแซวหนักเข้า ผมก็ตัดสินใจปล่อยเลยตามเลย ไม่ได้แย่งไม่แก้ตัว ใครจะคิดอะไรก็คิดไป

"ไม่เป็นไรเลยครับ แค่แก้ซ้นเอง"

เลยต้องมานั่งพ่นลมหายใจหนักๆ เพราะประโยคเรียบๆ ของเขาจะไม่เคย 'เรียบ' อย่างที่เจ้าตัวทำทำเลยสักครั้ง

"อีกอย่าง เซฟหลงลิฟต์มานี่นา ไม่ลำบากหรอกครับ"

เป็นซะแบบนี้ พี่ลูกแก้วกับน้อยหน้าถึงพากันยิ้มกริ่มกริ่มกับคำตอบของเซฟยกใหญ่ ทั้งที่ก่อนหน้านี้แทบกินผมเข้าไปทั้งตัว บางครั้งก็อยากถามเซฟว่าไม่รำคาญหรือเบื่อคำแซวของคนอื่นบ้างรึไร แต่ผมกับเขาไม่ได้สนิทกันขนาดนั้น ดังนั้นรีบเอางานมาทำให้เสร็จ เซฟจะได้รีบกลับไปทำงานของตัวเองสักที ปานนี้อาหารที่ทำค้างไว้ใหม่ก็เริ่มหมดแล้วครับ

"ขอบคุณครับเซฟ" ผมรับกระดาษสองแผ่นจากมือเรียว พอหันไปมองเต็มๆ ถึงได้เห็นรอยเบื่อบนหน้า บินชุดสีขาวของเขา ถูกแฉงเลย เซฟทำอาหารอยู่จริงด้วย ทั้งที่ยู่อยู่แท้ๆ...เซฟยังอุตสาหึ่เอางานมาให้ผม

เป็นอย่างที่คนอื่นเขาพูด...ถ้ามีประกวดหัวหน้าแผนกดีเด่น รางวัลชนะเลิศอันดับหนึ่งคงหนีไม่พ้น 'เชฟเจย์' เลยละ ใช้...นี่คือชื่อเล่นจริงๆ ของเขา แต่ค่อนข้างรู้สึกแปลกๆ นิดหน่อยถ้าเรียกคำอื่นแทนคำว่าเชฟ พี่เจย์ เหวอ ไม่เอาอะ ตัดออกได้เลย ไม่สนิทกับเขาขนาดนั้นนี่นะ

"คราวหน้าพี่จะพยายามไม่ลืมอีก เชฟจะได้ไม่ต้องลำบากนะครับ"

"ลืมอีกก็ได้ครับ"

ให้ตาย...

"ได้ลงมามองอย่างอื่นนอกจากอุปกรณ์ทำอาหารที่ชื่นใจ"

เขายักไหล่ให้เล็กๆ จังหวะที่ผมหันมาอย่างแปลกประหลาด ทอดสายตามองจากภายนอก ไม่รู้ต้นลึกลับหนาบาง ไม่รู้ที่มาที่ไปอะไรทั้งนั้น ต่อให้เจ้าของสายตาเป็นเด็กสามขวบ ก็ต้องคิดว่าตัวผมกับคุณเชฟเป็นอะไรกันไม่ผิดแน่ ดูลีลาพูดของเขาสิครับ นี่ถ้าไม่รู้มาก่อนแล้วว่าเขาพี่ไม่ได้คิดอะไรกับผมเหมือนกัน จะเริ่มคิดเองเออเองว่ากำลังโดนอ้อยแล้วนะ

"ครับ...ชื่นใจก็ชื่นใจ"

ขอถอนหายใจอีกรอบได้ใหม่เนี่ยยยย

แต่ว่า...พอมิคำพูดชวนยิ้มแห่งของเขาเข้ามาเยือน คิดๆ ดูแล้วก็อาจเป็นเรื่องดีหากโลกเรียบๆ ไร้เรื่องน่าตื่นเต้นใบนี้น้อยๆ มีสีสันขึ้นมา อย่างน้อยเชฟก็เป็นคนเดียวที่ทำให้ผมรู้สึกว่าการฝึกงานแผนกจัดซื้อไม่ใช่เรื่องน่าเบื่อเสมอไป

ผมจะคิดว่าเขาคือข้อดี จากหนึ่งในร้อยข้อเสียของที่นี่ก็แล้วกัน

หน้าที่ของผมไม่ใช่นักศึกษาปีสี่อีกต่อไปแล้ว ผมเพิ่งเริ่มปรับเวลาตื่นเมื่อราวๆ กว่าหนึ่งเดือนก่อน จากเจ็ดโมงเช้าเป็นตีห้าครึ่ง ตะบัตร์เช้างานก่อนแปดโมง พักเที่ยงตรงถึงบ่ายโมง และเลิกงานตอนห้าโมงเย็น หลายครั้งที่เคยถูกขอให้ช่วยงานต่อจนถึงช่วงค่ำ แม้จะเบื่อนิดหน่อยตรงที่หลายๆ ครั้งมักมาพร้อมเสียงบ่นของพี่ลูกแก้ว แต่ถ้ามองให้เป็นข้อดี คงดีตรงที่ผมได้ทักษะการทำงานเพิ่มขึ้น แอบคิดว่าอะไรแบบนี้ช่วยทำให้มีภูมิคุ้มกันต่ออารมณ์ถึงดีก็ร้าย

ของพี่ลูกแก้วด้วยล่ะครับ

เรื่องดีๆ ในเช้าวันนี้คือรถเมย์ที่นั่งว่างมากกว่าทุกวัน ผมตัดขาดการนั่งแท็กซี่มาโรงแรมและตัดสินใจตื่นเช้าตั้งแต่เจอบริการครั้งนั้น ช่วงนี้เลยได้มาสูดอากาศใน Coffee Shop ที่เปิดบริการตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงตรงชั้นลิบบบี้ก่อนถึงเวลาแต่บัตร์เกือบสี่สิบนาที

คาปูชิโนเย็นวางอยู่ตรงมุมหนึ่งของโต๊ะตัวเล็กซึ่งถัดจากตู้โชว์เค้กหลากหลายรสชาติ ผมใช้พื้นที่ตรงนี้เป็นที่แอบสืบด้วยการฟุบใบหน้าแนบแขนข้างหนึ่ง ส่วนอีกข้างสัมผัสแผ่นเปลี่ยนเพลงบนโทรศัพท์ไปเพลงนั้นที่เพลงนี้ที่จนกว่าจะเจอเพลงถูกใจ

ไม่มีเพลงใหม่ๆ อัปเดตเลยแฮะ

"ไอ้เจย์ ขนบั้งที่ถูกให้มึงอบให้นี่จะเสร็จทันเก้าโมงเช้าไหมวะ"

หือ...เสียงเฮียแม็ก เจ้าของร้านนี้ครับ แล้วชื่อที่เฮียเรียกเมื่อวานนี่...

"อดทนหน่อยดิวะ มึงจะให้มันได้ภายในสองนาที่หลังเอาเข้าเตาอบบรีงไม่จ่ายตังค์อยู่แล้วยังบ่นอีก"

"ครับๆ เซฟเจย์ ทราบแล้วครับ ไม่เร่งก็ได้ครับ แต่กูจะตอยมึงแทน"

ชัดเลย! ชัดยิ่งกว่าหนึ่งระบบ 3D สักประมาณห้าสิบเท่าได้ จริงที่เขาคือข้อดีหนึ่งเดียวสำหรับการมาฝึกงานในโรงแรม เขาไม่ใช่คนน่ากลัว และไม่ใช่เรื่องแปลกหากผมไม่รู้ว่าเฮียแม็กกับเซฟรู้จักกันหรือเป็นเพื่อนซึ่งสนิทจนถึงขั้นพูดคำหยาบใส่กันได้ แต่เนี่ยมันเวอร์มันกรรมอะไรของผมอีกเนี่ย ทำงานก็คนละชั้น คนละแผนก คนละสายงาน พระเจ้าไม่ควรส่งเขามาใกล้ผมบ่อยขนาดนี้หรือเปล่าครับ

ถ้าผมโดนใครแซวว่าเป็นเด็กเซฟอีกล่ะก็นะ...

"จริงๆ กูพรันต์สูตรอบขนมไว้ให้มึงตั้งหลายสูตร เวลาลูกน้องไม่อยู่จะได้หัดทำเอง ไม่ต้องใช้กู...อ้าว คุณพีซ"

รู้สึกหน้าตึงอย่างบอกไม่ถูก ไม่ใช่เพราะโมโห ตกใจ หรือรำคาญเจ้าของประโยคเลยสักนิด ตัดออกไปได้เลย ที่รู้สึกแปลก ค่อนข้างจิกจิวใจเพราะท้ายประโยคที่เขาเรียกผม มันช่างแตกต่างจากตอนที่ทำหน้าที่ใส่เฮียแม็ก

ต่างชนิดที่ทำให้ผมอยากจะแก้มองหน้าใส่โต๊ะอีกสักครั้ง

ไม่ควรเลยพีชไม่ควรถอดเอียร์โฟนไม่ควรตั้งตัวขึ้นมาองตั้งแต่แรก

"ไม่รู้มาก่อนว่าคุณพีชชอบดื่มกาแฟตอนเช้าด้วย"

"เออ...ครับ" ผมพยักหน้าซ้ำๆ ให้เขา ก่อนจะคว้าคาปูชิโนเย็นบนโต๊ะมา ดูดครั้งหนึ่ง รู้ว่าไม่เนียน แต่เอาเหอะ คงไม่ทำให้เขาเสียหน้าหรอกเนอะ

"ชอบคาปูชิโนหรือครับ"

"ครับ..." ผมเอ่ยตอบ ขณะที่เขาผละจากหน้าเคาน์เตอร์ เดินเข้ามาใกล้ ตรงจุดที่ผมนั่งอยู่ มีความจำเป็นอะไรที่เซฟต้องเดินมาหาด้วยหรือ เฮ้! ไม่สิเซฟไม่ต้องทำเหมือนรู้จักกันขนาดนั้น ทักทายแค่นี้ก็พอแล้วครับ ไม่ต้อง... "พีชก็ดื่มทุกวันนะครับ ปกติ"

"เซฟว่าไม่ปกติตรงที่เราบังเอิญเจอกันที่นี่"

ไม่ต้องลดตัวนั่งฝั่งตรงข้ามหรือยืมไปด้วยเปล่งเสียงไปด้วยแบบนั้นก็ดี สาราพเลยนะ คนที่ไม่ปกติไม่ใช่ผมหรอก เซฟนั่นแหละ เขานี่แหละที่ทำให้คนพากันเอ๋ยแหวเรามากที่สุด เพราะเซฟคนเดียวเลย

ผมยืมแห้งให้เขาดังเช่นทุกครั้ง วางแก้วในมือลงตำแหน่งเดิม จากนั้นจึงสบตาเขาอีกรอบ... เพิ่งสังเกตว่าเซฟไม่ได้อยู่ในชุดประจำตำแหน่งอย่างชุดสีขาวพร้อมผ้ากันเปื้อนคู่ใจของเขาเช่นเคย เลือเซ็ดไซส์ L สำหรับสุภาพบุรุษ ดูพอดีตัวมากขึ้นเมื่อมีเสื้ออีกตัวสวมทับเซ็ดไซส์เข้มไว้อีกชั้น

บวกลบกับไหล่กว้างๆ รวมทั้งสัดส่วนที่พอดีบพดีของเขา จะว่าไงดี... มันทำให้เซฟดูสมารถ ดูวัยรุ่น แล้วก็ดูหล่อ ไม่สิ ไม่ใช่แค่ดู เขาน่ะหล่อและสะกดตามากเลยต่างหาก

"เซฟไม่เคยเจอคุณพีชที่ร้านไอ้แม็กเลย ทั้งที่มาอบขนมให้มันออกบ่อย"

"พีชก็ไม่เคยเจอเซฟนะครับ"

จะเจอได้ไง... ก็ผมเพิ่งมาทำงานนี้ บ้าเปล่าเนี่ย

"แล้วมาทุกวันไหมครับ"

"ถ้ารถเมล์มาถึงเร็ว ก็ประมาณนั้นครับ"

"คุณพีชนั่งรถเมล์ด้วย..." เขาพยักหน้ารับ... ทำให้รู้สึกเหมือนเซฟกำลัง

พยายามเก็บข้อมูลเรื่องที่เกี่ยวข้องกับผมอยู่เลย

"...ครับ พี่ชื่มีความทรงจำไม่ดีกับแท็กชี่นิดหน่อย ก็เลยมารดเมลล์"

"เรื่องคราวนั้นเหวอครับที่ทำให้คุณพี่กลายเป็นเด็กในสังกัดเซฟนะ"

ก็...นั่นแหละ แต่พูดตรงไปใหม่ครับเซฟพี่

"แหม เรียกน้องเขาซะเพราะเลยนะมึง ที่กับกูนี่เถื่อนเอาๆ อะๆ แต่กูก็เข้าใจแล้วว่าทำไมเขาถึงแชนมึงกันทั้งโรงแรม" ทั้งโรงแรมเลยเหวอ เกลียดใครก่อนดีครับ เกลียดเฮียแม็กหรือเกลียดเซฟ เอ้อ ไม่ๆ ผมคงเกลียดเซฟไม่ลงหรอก ถ้าจะเกลียด คงต้องเกลียดตัวเองนี่ละ หยุคแชนผมกับเซฟสักที่ได้โปรด...

ถ้าผมจะชอบเซฟก็คงชอบเขาไปตั้งนานแล้ว

"ว่าแต่น้องพี่ชจะรับอะไรเพิ่มป๊ะครับ"

เฮียแม็กเบนจุดสนใจกลับมายังผมหลังโดนเพื่อนรักค้อนขวิดเข้าให้ ซึ่งการแชนของเฮียแม็กช่วยตอกย้ำความมั่นใจเรื่องที่เขาปฏิบัติต่อคนอื่นต่างจากผมแบบทวิคุณเซียวละ แล้วแบบนี้ควรหาทางออกหรือเปล่า...อย่างแรกเลย เซฟต้องหยุดเรียกผมด้วยคำนำหน้าเพราะๆ อย่างที่เขาชอบเรียก จะพี่ชเฉยๆ ไอ้พี่ช หรืออะไรก็ได้ ขออย่างเดียวอย่าเรียกผมว่าคุณพี่ช คงช่วยลดเสียงแชนจากคนอื่นได้ในระดับนึงเลยแหละ...อันนี้เดา

"ไม่ครับ พี่ชจะขึ้นไปทำงานแล้ว เฮียแม็กให้พนักงานมาหยิบเงินที่โต๊ะได้เลย" ได้ยินเสียงตอบรับของเฮียแ่วมาสั้นๆ ผมจึงวางเงินไว้ข้างแก้วกาแฟ เก็บสัมภาระซึ่งไม่ได้เยอะอะไรมากนักใส่กระเป๋าเป้ หยัดตัวลุกขึ้นยืนพลางดึงสติกลับมา เรื่องที่อยากล้มเลิกคำนำหน้าดีๆ คงต้องไว้จัดการภายหลัง ไกลแปดโมงแล้ว ขึ้นผมไปซักว่านี่แค่นาทีเดียว คงโดนพี่ลูกแก้วเอานิ้วจิ้มหน้าผากอีกแน่

"คุณพี่ช"

"...?"

"ลืมนับตรพนักงานครับ"

เอ้อ! คนที่จะเอานิ้วจิ้มหน้าผากก่อนพี่ลูกแก้วก็คือตัวแค้นแหละไอ้พี่ช ผมพนลมหายใจหนักๆ ขยับผีเท้าซึ่งหยุดค้างในจังหวะก่อนหน้ากลับไปรับ

บัตรพนักงานจากคนตัวสูง แล้วถ้าไม่ได้ตาพว่มากจนเกินไป เหมือนเซฟกำลัง
ยิ้มเข้ากับความรู้สึกของผม...

เซฟที่น่าจะเป็นบุคคลโคตรน่าหมั่นไส้อันดับหนึ่งในความคิดผมไปแล้ว
"อีกเรื่องครับ"

อะไรอีก

"เซฟอยากได้ต้นไม้ดีๆ สักต้นมาเลี้ยง"

"ไม่ใช่..."

"ยังไงคุณพีชช่วยหาให้เซฟหน่อยนะครับ เดี่ยวเซฟส่งรายละเอียดเข้า
ไลน์คุณพีชตอนสิบโมง"

ตั้งใจจะบอกว่าไม่ใช่ร้านขายต้นไม้...แต่ก็ลืมไปว่าแผนกของผมมี
หน้าที่ซื้อของตามความต้องการของทุกฝ่าย สมุด ปากกา ข้าวของเครื่องใช้
เตียงนอน หมอน ผ้าห่ม สบู่ประจำห้องพัก กระทั่งสิ่งที่เซฟกล่าวมา ฉะนั้นสิ่ง
ที่ทำได้ในตอนนี้นี้ผมคงทำได้แค่...

"ครับ อยากรู้ได้ต้นอะไรก็บอกพีชมาแล้วกัน"

"ขอบคุณครับ~" ...ยิ้มน่ารักจังเนอะ ทว่าสถานการณ์แบบนี้ พีชขอ
กดดีสไลด์ติดกันสามครั้งนะครับ

2

• Not selling trees but he wants •

เป็นวันทำงานอันชวนง่วงงุน วันนี้มีใบลางานของน้อยหน้า ข้อความไม่สั้นไม่ยาวจึงถูกเขียนใส่โพสต์ติดเพิ่มอีกหนึ่งแผ่น ถือเป็นภาระเตือนความจำว่าผมต้องตามเก็บงานที่เธอทำค้างไว้ตั้งแต่เมื่อวานอย่างปฏิเสธไม่ได้

งานที่ว่าถูกส่งต่อด้วยคำสั่งของพี่ลูกแก้ว เธอเคยย้ำนักย้ำหนาว่าจะไม่ยอมให้พี่เป็นคนทำเด็ดขาด เซลล์ร้ายนี้ต้องการออเดอร์ที่ละเอียดบ้างละ ไม่ชอบความผิดพลาดแม้จะพลาดแค่ครั้งเดียวบ้างละ อีกสารพัดเหตุผลซึ่งถ้าแยกย่อยออกมาอีกสักสามข้อ ผมคงหมดกำลังใจฝังงานไปตั้งแต่ข้อแรก

เปลือกตาหนักยิ่งทำให้ผลอวางปลายคางลงบนปุ่มแป้นพิมพ์ ถอนหายใจรอบที่หนึ่งล้านเศษ ก่อนจะอ้าปากเหวอเมื่อเห็นว่าตัวอักษรซึ่งพิมพ์ไปก่อนหน้านี้ นั้นถูกรันบรรทัดเพราะความไม่ระวังของตัวเอง โชคดีที่เต็งตัวขึ้นมาทำงานกลับไปเป็นเหมือนเดิมได้ทัน และขอบคุณที่คุณหัวหน้าจอมดูเฉียวไม่ได้กำลังเพิ่งเล็งมาที่ผม ไม่งั้นล่ะก็...คงไม่มีชีวิตรอดกลับไปหาพ่อแม่แน่ๆ

จะว่าไปก็แอบคิดถึงเสียงปลุกตอนเช้าของแม่ไม่น้อยเลยแฮะ ครอบครัวของผมอาศัยอยู่ในชลบุรี เป็นครอบครัวเล็กๆ ในอำเภอศรีราชา มีพ่อ แม่ แล้วก็มีผม บ้านของเราไม่ใหญ่มากนัก สองห้องนอน หนึ่งห้องน้ำ หนึ่งห้องนั่งเล่น หนึ่งห้องครัว มีลานจอดรถสำหรับรถใหญ่ มอเตอร์ไซด์ จักรยานอีกหนึ่งคัน เรามีสวนแก้วมังกรขนาดพอประมาณเป็นรายได้หลัก

ถ้าให้เทียบกัน เมืองหลวงกับต่างจังหวัดมีข้อดีข้อเสียแตกต่างกันไป

ที่นี้สะดวกสบาย ทันสมัยกว่าหลาย ๆ แห่งในจังหวัดผม แต่ไม่ว่ายังไงก็ยังชอบพื้นที่ที่มีเปลญวนของพ่อผู้ไว้ให้ผมนอนเล่นใต้ต้นมะม่วงมากกว่า

เรื่องไม่ดีที่เกิดขึ้นที่นี้ผมไม่เคยเล่าให้ครอบครัวฟังหรอกครับ ไม่อยากให้มาเซ็งหรือเครียดเรื่องไหนด้วยกัน อยากให้ท่านเป็นพลังและกำลังใจเล็กๆ ในทุกครั้งที่โทรหา แค่นี้ก็มากพอแล้ว อีกอย่าง...ดูเหมือนช่วงนี้สุขภาพพ่อไม่ค่อยดี แม่บอกเสมอว่าอยากให้พ่อใช้ชีวิตโดยไม่ต้องนึกถึงเรื่องหนักใจดังนั้นหลาย ๆ เรื่องจึงเล่าให้พ่อแม่ฟังไม่ได้

พนักงานอีกที่ถูกใช้ในฐานะพักพิงเมื่อไฟลงงานถูกบันทึกและปิดหน้าต่างเป็นที่เรียบร้อย ว่างชะมัด รู้แบบนี้หนีบกาแพ่ขึ้นมาจากร้านเฮียแม็กด้วยก็ดี

ลืมไปเลยว่าเซฟส่งรายละเอียดต้นไม้มาให้ผมแล้วเมื่อตอนสิบโมงเช้าพอดีเป๊ะ ตามกำหนดเวลาของคุณเขา อยากจะมอบมะ هنگให้ตัวเองแรงๆ ที่เพิ่งนึกขึ้นได้ แล้วพอนึกออก ข้อความของเซฟก็ผลักดันให้ผมต้องดึงตัวขึ้นจากเก้าอี้อีกครั้ง

รู้ไหมครับว่าเซฟต้องการต้นไม้แบบไหน และโอเค...เซฟไม่ได้จัดอยู่ในข่ายผู้ขายเรื่องมาก แต่คนที่เก่งจนถึงขั้นดำรงตำแหน่งหัวหน้าแผนกของโรงแรมหรูหาระดับนี้ ไม่แปลกใจเลยว่าทำไมข้อความของเซฟถึงได้ระบุเปลือกมาให้ด้วยเนื้อหาทำนองนั้น

CHEF J. : คุณพีซครับ เซฟอยากได้ต้นไม้ที่ไม่ต้องสูงมาก ไม่เกิน 1 เมตร น่าจะดี

CHEF J. : มันต้องดีมากๆ

CHEF J. : คนเลี้ยงอาจไม่ค่อยมีเวลาดูแล ขอเป็นต้นไม้ไม่ต้องรดน้ำบ่อย ทนแดดทนฝน ดูแลง่าย ใบบร่วงไม่มาก

CHEF J. : ถ้าไม่เป็นการรบกวน...คุณพีซช่วยส่งคำตอบให้เซฟก่อนเลิกงานวันนี้ได้ไหมครับ

รบกวนครับ...

เซฟต้องเกลียดผมแน่ ถ้าผลออกมาดีฉันส่งตัวอักษรพวกนี้กลับไป ผมลอบผ่านลมหายใจอยู่ลึกพักใหญ่ตอนที่อ่านข้อความของเซฟจบ กระทั่งพี่ลูกแก้วหันมาซึ่งตาใส ผมถึงได้รับลบสิ่งที่พิมพ์ไว้ แคบข้อความทั้งหมดส่งให้คนรู้จักในคณะที่พอจะมีความรู้เรื่องนี้อ่าน เพราะความรู้รอบตัวของผมแทบไม่มีเลย ซึ่งโทรเกาหลีสถิติความสูงหนึ่งเมตรตามคุณสมบัติที่เซฟต้องการคือ คีย์เวิร์ดที่ผมได้รับ

อีกฝ่ายพิมพ์บ่นตามหลังมานิดหน่อยว่าเขาช่างเลือก ผมเห็นด้วย แต่ถ้าเขาเป็นคนสนิทหรืออายุน้อยกว่าผม ผมจะใช้คำอื่นที่ชัดเจนและตรงกว่านี้

CHEF J. : โทรเกาหลีสวยน่ารักเซฟเคยซื้อมาให้คนเลี้ยงเมื่อปีก่อน

CHEF J. : ตอนนี้น้องตายแล้ว

เฮ้...เรียกเพื่อนว่ามึง...ตรงนี้ปกติ เรียกผมซึ่งเด็กกว่าเขาราวๆ หกปีว่า คุณ...จุดนี้อาจดูทั่วไปสำหรับคนอื่น แต่สำหรับตัวผม ขอปฏิเสธเสียงแข็งเสียวะ ละ ตบท้ายด้วยการเรียกต้นไม้ว่า 'น้อง' ง่ายหรือ

คุณเคยเห็นผู้ชายตัวสูง หน้าหล่อ เวลาคลี๋ยมปรากฏลักยิ้มนิดๆ ให้คนมองพลอยยิ้มตาม เป็นเจ้าคนนายคน เรียกโทรเกาหลีสว่าน้องใหม่ครับ ถ้าไม่เคยก็กดลิฟต์ขึ้นไปชั้นสิบสอง เดินเข้าไปนั่งในร้านอาหาร ออกเดอร์เมนูสักสี่ห้าอย่าง หลังจากนั้นหากคุณได้ยินเสียงทุ้มๆ เรียกให้ลูกน้องไปยกอาหารออกมาเสิร์ฟ นั่นละคือบุคคลที่ผมกำลังพูดถึง

CHEF J. : คุณพีซมีต้นอื่นนอกจากโทรเกาหลีสไหมครับ

และนี่คือข้อความล่าสุด พอเห็นข้อความของเขาก็อดย่นจมูกใส่คนช่างเลือกผ่านจอมือถือเข้าให้นิดๆ ไม่ได้ อยากจะเห็นหน้าเซฟตอนพิมพ์คำว่า 'น้อง' เป็นคำเรียกต้นไม้จริงๆ เลยเสียวะ ไม่รู้สึกขนลุก แปลกประหลาด หรือไม่มีก็

ฟิลแบบ เฮ้ย เราพิมพ์อะไรลงไป แนนวๆ นี่บ้างรีใจ

ถ้าให้ผมลองจินตนาการหน้าเซฟตอนพิมพ์คำว่าน้อง...เซฟคงจะมี
ความสุข และดูน่ารักมากแน่ๆ

CHEF J. : คุณพีช หวังว่าคงจะไม่รำคาญเซฟนะครับ

ไม่รำคาญหรอกครับเซฟ แค่อยากจะบอกตรงๆ ว่าพีชไม่ใช่พนักงาน
ร้านขายต้นไม้ แล้วก็...

CHEF J. : หรือว่า...คุณพีชหิว โมโหหิวอยู่รีเปล่าครับ

...แล้วก็เริ่มมันเขี้ยวคนคนนี่ขึ้นมาแล้วจริงๆ ด้วย

CHEF J. : จะพักเที่ยงแล้ว คุณพีชโมโหหิวอยู่แน่ๆ

โมโหหิวอะไรของเขา...

ผมเบนสายตามองนาฬิกาหมุนไต่ะทำงาน ชั่วโมงเดียวก็รับรู้ได้ถึง
รอยยับบนใบหน้า เข้าใจแล้ว...เข้าใจแล้วว่าทำไมเซฟถึงบอกว่าผมกำลังโมโหหิว
และไม่ผิดที่เขาจะคิดแบบนั้น ในเมื่อตอนนี้มันใกล้เที่ยงแล้วนี่ครับ แต่ว่านะ
ผมไม่ได้โมโหหิวสักหน่อย โมโหเซฟเนี่ยน่าจะตรงประเด็นที่สุดแล้ว

ไม่เห็นรู้เลยว่าเขาปากคออเราะรายถึงขนาดนี้ ผมส่งสติ๊กเกอร์ตอบเขา
เพียงครั้ง พลังส่งไฟล์งานให้เซลส์ตามคำสั่งคุณเจ้านาย แล้วค่อยย้อนกลับ
มาสนใจโทรศัพท์ซึ่งผมกำลังรอคอยให้คนปลายสายกดรับคอลล์ไลน์ที่โทร
ค้างไว้ตั้งแต่เมื่อครู่

เขารับแล้ว

"เซฟครับ"

[...ครับ คุณพีช] โคตรละมุนเลย เปลี่ยนชื่อผม เอาแค่เสียงตอบรับ

คำแรกแล้วอัตโนมัติตั้งเป็นเสียงแจ้งเตือน SMS นี่น่าจะทำให้เจ้าของเครื่องรีบ
หียบโทรศัพท์มาเช็คได้เร็วกว่าเดิมไม่มากก็น้อย ครับปืบเช็คปืบอะไรแบบนี้
[ไม่โมโหหิวแล้วหรือครับ]

"พีชไม่ได้โมโหหิว แต่กำลังจะโมโหเซฟแล้วครับ" เหมือนจะได้ยินเซฟ
หัวเราะออกมานิดๆ ขำมากเลยนะอะ ขำสุดๆ ไปเลย "พูดตรงๆ แบบไม่อ้อมค้อม
นะครับ นอกจากโทรเกาหลีแล้วพีชก็ไม่รู้จะหาต้นไม้ชนิดไหนให้เซฟ"

[ครับ] ครับ? ครับแล้วยังไงต่อ

"คือพีชไม่ได้เรียนด้านนี้ไม่ได้ทำงานด้านนี้ไม่เคยเปิดร้านขายต้นไม้อะ
ครับ จริงๆ ถ้าเซฟไม่มีเวลาดูแล พีชว่าเซฟซื้อต้นไม้ปลอมมาเลยดีกว่า"

[เซฟไม่ใช่ไม่มีเวลาดูแลนะครับ แต่คนเลี้ยงเขาค่อนข้างยุ่ง]

"งั้นก็ให้คนเลี้ยงเขาซื้อต้นไม้ปลอมไปตั้งนี้แหละครับ ง่ายสุด ไม่ต้องรดน้ำ
ไม่ต้องกลัวใบร่วง ทนแดดทนฝน ยังไงๆ ต้นไม้ทุกต้นก็ต้องได้รับการดูแลอยู่
แล้ว จะมาทึ่งๆ ขำๆ ไม่ได้หรอก"

[คุณพีชโมโหอีกแล้ว] แล้วมันนำโมโหใหม่ละ! [ขอโทษที่ทำให้หัวร้อน
ด้วยครับ พอดีเซฟจะซื้อต้นไม้ต้นนี้ไปให้คุณพ่อ]

เดี๋ยวก่อน...

[ท่านไม่ค่อยมีเวลาน้อง]

อือ...

ครับ...นั่นแหละ พอได้ยินอะไรแบบนี้ผมก็พูดอะไรไม่ออก แกรมยัง...
แกรมยังโคตรรู้สึกผิดที่จัดหนักจัดเต็มใส่เขาตั้งเป็นกระบุงโยย ตกกลางคนเลี้ยงที่
เซฟหมายถึงเป็นคนในครอบครัวเขา ผมเข้าใจถูกต้องใช่ไหมครับ

บ้าเอี้ยยยยย บอกกันลึกนึกคิดว่าซื้อไปให้ใคร แต่นั่นจะทำให้เซฟหุงข้าว
ไม่สุกรึโง่ อยากโมโห อยากตัดสายเขาซะดื้อๆ ทว่าก็ทำไม่ได้ ผมสุดลมหายใจ
เข้าลึก เชื่องช้า...ซึ่งใจครู่หนึ่งแล้วเปล่งเสียงเพื่อตอบเขา

"ขอโทษครับ...ขอโทษจริงๆ..."

[ไม่เห็นเป็นไรเลย คุณพีชไม่รู้ใช่ไหมครับ] ซึ่งเซฟก็ยังเป็นเซฟ เป็นคนที่ทำให้
ผมไม่สามารถโกรธเคืองเขาได้ไม่ว่าเรื่องอะไรก็ตาม

[แต่เซฟไม่อยากได้ต้นไม้ปลอมจริงๆ นะ]

ให้มันได้อย่างนี้

สาบานว่าเพิ่งชมเขาไม่ถึงหนึ่งนาที่ด้วยซ้ำ ประโยคของเขาก็กลายเป็นสิ่งที่ทำให้ผมต้องย่นจมูกใส่อีกรอบ ถึงอย่างนั้นอะไรๆ ที่ยังติดหนึบอยู่ในใจก็ยังไม่เลือนหาย...มันคือความรู้สึกผิดของผมที่ยังมองเห็นได้ชัดเจน แล้วหากไม่ทำบางสิ่งเพื่อไถ่โทษเขา ผมคงรู้สึกผิดไปอีกเป็นอาทิตย์แน่

กลายเป็นว่าผมดูเหมือนมีซัมริงกับเซฟอย่างสมบูรณ์แบบ...

จริงๆ ถ้าในมุมมองทั่วไป เราสองคนก็แค่นัดเจอกันหลังห้าโมงเย็น พากันเดินเข้าร้านต้นไม้ใกล้ๆ โรงแรมโดยมีเวลาหนึ่งชั่วโมงสำหรับการเดินเลือกของเป็นเพื่อน เพื่อไถ่โทษที่ผลอใส่อารมณ์ตอนคุยกับเซฟ เพื่อให้เซฟได้ของถูกใจ แล้วก็ทำเพื่อจบหน้าที่ของผมลง...มันก็แค่นั้น

ทำไมต้องพากันแสวงหาบุญโตอะไรเบอร์นั้นด้วยก็ไม่รู้

ใช่ครับ ตอนนี่เราช่วยกันเลือกน้องๆ ต้นไม้ของคุณเซฟ โดยมีพี่เจ้าของร้านคอยให้คำแนะนำไม่ทิ้งห่าง เพราะมีเวลาไม่มาก ผมเลยไม่รู้รู้สึกแปลกใจที่หลังจากเคลื่อนตัวเข้ามา เซฟจะบอกสเปกทุกข้อที่ตัวเองอยากได้ ซ้ำยังตั้งอกตั้งใจฟังทุกๆ ถ้อยคำเมื่อได้คำตอบจากเจ้าของร้าน

เซฟจะรู้ไหมว่าท่าทางตอนเขาตั้งใจฟังหรือแม้กระทั่งตอนตั้งใจเลือกต้นไม้...มันทำให้คนจ้องมองเหมือนตกอยู่ในวงค์ ให้พูดอีกหนึ่งคำที่เหมาะสมกับเขา...ผมจะเรียกทุกการเคลื่อนไหวของเซฟว่า 'เสน่ห์'

เขาเหมาะกับคำคำนี้จริงๆ 'ไม่รู้ว่าคุณอื่นคิดยังไง สำหรับผม แม้จะพบเจอกันไม่บ่อย 'ไม่รู้จักเป็นการส่วนตัว แต่ถ้าให้เลือกทำความรู้จักกับใครสักคนในบรรดาพนักงานของโรงแรม เขาอาจเป็นคนแรกที่ผมนึกถึง

"เสร็จแล้วครับ"

เสียงนุ่มๆ ของเขาทำให้หลุดจากห้วงความคิด ผมพยักหน้ารับอีกคนทีเดินกลับมาพร้อมต้นลิ้นมังกรขนาดสำหรับปลูกใส่กระถาง หุ้มด้วยถุงสีใสเดาว่าเขาคงได้ของที่ถูกใจ แล้วก็จ่ายเงินเสร็จเรียบร้อย ดังนั้นเราทั้งคู่จึงก้าว

เดินออกจากร้าน กลับมาทางเดิมด้วยกัน เซฟต้องทำงานต่อ ส่วนผมต้อง
รอรถเมล์เพื่อกลับไปพักที่หอ ระหว่างทางไม่ได้มีบทสนทนาอะไรมากนัก ทว่า
แตกต่างกัน...มันต่างจากครั้งก่อนๆ

ไม่รู้สิ จะใช้คำนั้นอธิบายได้ไหม แต่ผมรู้สึก 'โอเค' กับเซฟมากขึ้นจาก
เดิมไม่น้อยเลยล่ะ

"อ้อ คุณพีช เซฟมีเรื่องจะถาม"

"ครับ" ผมเลิกคิ้วขึ้นเล็กๆ หันกลับไปมองเจ้าของประโยคที่ยังกอด
ต้นลิ้นมังกรเอาไว้แน่น เหมือนเซฟเป็นเด็กเจ็ดขวบเดินกอดของรักของหวง
อย่างนั้นเลย

"คุณพีชชอบลิ้ม...เซฟหมายถึง...ชีลิม..." เขาอ่อนเสียงเบาลง น่าจะ
เพราะไม่กล้าพูดคำนั้นจริงๆ กับผม ผมจึงยิ้มให้เขาหน่อยๆ แทนคำอนุญาต แอบ
เห็นความโล่งใจจากเขาด้วยล่ะ มองเขาแล้วผมนคลายจั่งแฮะ "คุณพีชชีลิม
แบบนี้ประจำหรือครับ"

"ครับ...ก็เป็นมาตั้งแต่เด็ก แต่ไม่ใช่ว่าป่วยนะ เหมือนพีชไม่ค่อยมีสมาธิ
นะครับ เวลามีอะไรมาแทรก จะชอบลิ้มเรื่องที่ต้องทำตลอด แต่แป๊บเดียวก็
กลับมาจำได้แล้ว พีชเป็นแบบนี้"

"แล้วอย่างนี้...คุณพีชมีวิธีแก้อย่างไรไม่ให้ตัวเองลิ้ม"

"จดใส่โฟลด์ติดใจ" ผมได้ยินเสียงเขาร้องอ้อเบาๆ ขณะยกมือบัง
ดวงอาทิตย์ที่ทอแสงผ่านมุมตึกสูงชันมาได้เสี้ยวเดียว ทำให้รู้ว่าเราใกล้ถึง
โรงแรมแล้ว...เกือบถึงป้ายรถเมล์พอดีเลย "เซฟส่งพีชแค่นี้พอแล้วครับ นาน
กว่านี้จะกลับไปทำงานสาย หวังว่าคุณพ่อของเซฟจะชอบต้นลิ้นมังกรที่พีชไป
ซื้อเป็นเพื่อนนะครับ...ได้ยินมาว่าช่วยฟอกอากาศในห้องได้ด้วย"

"ไม่รู้สิครับ"

"..."

"คุณพ่อชอบไหมไม่รู้ แต่เซฟชอบนะ"

แล้ว...ผมจะตอบยังไงล่ะครับ

เขาระบายยิ้ม เป็นยิ้มที่มอบให้ต้นไม้ต้นเล็กภายใต้อาณัติของเขา

นั่นคือรอยยิ้มในประโยคแรก ส่วนประโยคหลัง...เขาซอมนัยน์ตาสีนิลขึ้นมา
มองผม

"หมายถึงชอบต้นไม้ที่ชื่อมาครับ"

เขาทำให้ผมปั่นศีรษะไม่ถูก...

"แต่คุณพีซจะคิดว่าเซฟชอบอย่างอื่นก็ได้ ไม่ห้ามนะ"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)